

Dobrý pastier

Všetci dobre vieme, že ovce bez pastiera sú stratené, v stáde vládne chaos. Istotu im dodáva osoba pastiera. On ich vedie. Mať takúto istotu v dnešnom chaotickom svete je tiež veľká vec. Človek ju potrebuje.

Potrebuje istotu, o ktorej hovoril Ježiš v evanjeliu: ovce, ktoré mu patria, majú istotu v jeho Otcovi. Dnešnou nedeľou, ktorá má prívlastok Nedeľa Dobrého Pastiera, si pripomíname tú skutočnosť, že Ježiš Kristus stále bdie nad svojim stádom, nad nami, drží nás v blízkosti svojho Otca.

Otec je ten, ktorý má všetko vo svojich rukách. Chráni si svojich verných, u neho sú v bezpečí. Ochraňuje všetkých, ktorí o to stoja – tých, ktorí počúvajú hlas jeho Syna Ježiša Krista a idú za ním. Isteže, počúvať jeho hlas a ísť za ním sa nechápe doslova. Veď priamo počuť hlas Boha nemôže nikto z nás. Ježišov hlas sa však dá vnímať v Božom slove – vo Sv. písme a cez jeho nástupcov – kňazov a biskupov, ktorí sú viditeľnými pastiermi Božieho stáda tu na zemi. Verné ovečky sa ich snažia pozorne počúvať. Takto počúvajú samého Boha, poznávajú ho a spoznávajú aj to, ako ho nasledovať, čo robiť, aby bezpečne prišli do Božieho ovčince. Počúvať teda ešte nie je všetko, treba aj nasledovať Dobrého Pastiera, žiť podľa toho, čo sme počuli. Boh Otec odmeňuje toto úsilie človeka ochranou a istotou vo svete a večným životom v Božom náručí. Sám Ježiš to sľubuje, ako sme počuli.

Držíme sa teda nášho Dobrého Pastiera, počúvajte jeho hlas, poznávajte ho čím viac a nasledujte ho, robme tak, ako si to On želá. Viera a ochota prispôbiť sa Božiemu hlasu spôsobuje hlbšie a lepšie poznanie Ježiša-Dobrého Pastiera a uľahčuje neraz namáhavú a ťažkú cestu životom. Dáva nám istotu vo všetkých problémoch a starostiach, ktoré

dennodenne prináša naša neistá doba. Počúvajte Božie slovo, čítajte si Sv. písmo, počúvajte našich pastierov – biskupov a kňazov, veď oni nám sprostredkujú presne to, čo nám pomôže dostať sa z chaosu sveta a mať pred sebou jasný maják – Dobrého Pastiera Ježiša Krista.

Jeden írsky televízny reportér spomína takúto príhodu: „Pred niekoľkými rokmi sme boli robiť reportáž v Španielsku. Išli sme peši po vysokých suchých vrchoch. Okolo obeda sme sa zastavili, aby sme sa naobedovali. Bolo veľmi horúco a tieň sa hľadal veľmi ťažko. Keď sme si konečne sadli a spravili si pohodu, zadávali sme sa na krajinku okolo seba. Bola hornatá, pustá, bez najmenej známky ľudského života. Iba kde tu sa nachádzal nejaký strom alebo tráva, semtam prebehla nejaká jašterica. Zrazu sme zbadali v diaľke pastiera so stádom oviec. Prichádzal rovno k nám. Po chvíli sa vynoril na opačnej strane druhý pastier tiež so stádom svojich oviec a tiež išiel k nám. Stretli sa rovno pred nami. Priateľsky sa pozdravili, podali si ruky a dali sa do rozhovoru. Začali sme típnuť. Ovce sa začali totiž miešať. Hovoríme si: „To teda bude chaos“. Sme zvedaví, ako si tie svoje ovce rozdelia.“ No naše starosti boli márne. Keď sa pastieri rozlúčili, každý zobral svoju palicu, buchol ňou o zem, zapískal, čosi zakričal po španielsky a potom sa pohl. A jeho ovce sa vybrali za ním. Po chvíľke z tej jednej hĺby oviec boli zase dve veľmi pekné stáda. A my sme len pozerali.“

Počúvajte teda Boží hlas, riadme sa vetami evanjelia a výrokmi predstaviteľov Cirkvi, aby sme aj v chaose súčasnej doby mali istotu a pred sebou jasný cieľ, ktorý sa vyplatí nasledovať – Ježiša Krista, Dobrého pastiera. Amen.

*Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

Svätí Filip a Jakub v Lateránskej bazilike

Spievajte Pánovi,
čo sídli na Sione,
zvestujte Jeho skutky
medzi národmi.
Lebo ten, ktorý pomstí krv,
sa rozepamätá na nich,
na ubiedených,
ich kvíľbu.

Zmiluj sa nado mnou, ó Pane!
Vid', čím ma trápia
moji nepravníci.
Ty, ktorý ma
i z brány smrti vyrveš,
aby som vypovedal chválu
na Teba
a v bránach Siona sa tešil
z Tvojej spásy.

Ó, prepadli sa pohania
v tej istej jame, ktorú vykopali.
Do siete, nimi upletenej,
sa chytila ich noha.
Pán sa dal poznať
a súd vyniesol.
Do diela vlastných rúk
sám zaplietol sa zlosyn.
Do ríše mŕtvych
nech už zostúpia
všetci tí, ktorí na Boha
zabúdajú.
Lebo nie naveky sa trápi
chudobný a nádej biednych
navždy nezahynie.

Zdvihni sa, Pane,
ukáž pohanom,
že človek je len človek!
Žeň ich na súd!
Pusť na nich strach, ó, Pane!
Nech vedia, že sú iba ľudia,
Ty však Boh.

Dobrý pastier – istota v Božom pláne

Kto z nás už zažil život v provizóriu? Jeden príklad za všetky. V čase letných búrok sa stane, že na istý čas sa ocitneme bez elektrického prúdu. Vtedy hľadáme sviečku a zápalky. Sviečka nám posluží najmä pri základnej orientácii v prítmí domu. Na elektrické osvetlenie však vydržíme čakať, lebo vieme, že horiaca svieca v byte je iba dočasným riešením. Dúfame, že čoskoro sa rozsvietia všetky svetelné zdroje a vrátíme sa k plnosti svetla. Svätý Ján spomína dva typy ľudí: pastiera a nádenníka. Aký je medzi nimi rozdiel? Obaja predsa robia na tom istom diele. Odlišujú sa v tom, ako pracujú, aký majú prístup k povinnostiam. Veľa nám povie ich charakteristika. Dobrý pastier je stály a vytrvalý, ba položí život za ovce. Predstavuje trvalé, jasné svetlo. Nádenník sa dá prirovnať k dočasnému riešeniu (etymologicky: nádenník = na – deň). Je najatý iba na krátky čas, na deň, ako malá svieca uprostred temnoty. No aj nádenník môže mať aspiráciu dobrého pastiera. Musí sa však učiť a stať sa vytrvalým. Vrchol jeho skúšky spočíva v tom, či ostane pri ovciach aj v čase nebezpečenstva. Ak obstojí, prestáva byť provizóriom a stáva sa osvedčenou hodnotou. Starostlivosť o ovce a ovčinec nemôže byť postavená iba na krátkodobej skúške, ale vyžaduje si citlivosť, múdrosť a plné nasadenie.

Život veriaceho by nemal byť provizóriom. Kresťan sa má ukázať ako pastier, ktorý usilovne spravuje Boží kapitál a zároveň je odhodlaný obetovať sa. Svet je plný dočasných riešení. Potrebuje niečo zásadné. Niet zásadnejšej skutočnosti, ako je evanjelium. Všetko ostatné je v jeho svetle dočasné a neisté. Na rokovania vlád a parlamentov sa dostávajú aj morálne dôležité otázky. Často sa odsúvajú bokom ako nedoriešené. Vysloví sa alibistický slogan: „Niet politickej vôle.“ Predmetom rozhovorov sa stávajú vážne témy: zbavenie sa neresti, zlozvyku, zanechanie hriechnej známosti, skoncovanie s nezákonným obohacovaním sa atď. Chýba vôľa urobiť rázny poriadok. Veci sa odsunú ad acta. Opäť ide len o dočasné riešenia. Chýba postoj dobrého pastiera, ktorý nerezignuje, kým neurobí všetko, čo je v jeho silách. A ak vykoná všetko, čo môže, nemá dôvod rezignovať. Polovičaté riešenia sú nijaké riešenia! Žijeme v časoch, keď obstoja kresťania s charakterom dobrého pastiera. Nádenníci sú neistí. Bez Božej milosti nemá istotu nič.

Pán je môj pastier, nič mi nechýba: pasie ma na zelených pašienkach. Vodí ma k tichým vodám, dušu mi osviežuje.

Vodí ma po správnych chodníkoch, verný svojmu menu.

I keby som mal ísť tmavou dolinou, nebudem sa báť zlého, lebo ty si so mnou.

Tvoj prút a tvoja palica, tie sú mi útechou. Prestieraš mi stôl pred očami mojich protivníkov. Leješ mi olej na hlavu a kalich mi naplňaš až po okraj. Dobrota a milosť budú ma sprevádzať po všetky dni môjho života. A budem bývať v dome Pánovom mnoho a mnoho dní (Ž 23, 1 – 6).

ŠTEFAN VITKO

Oznamy

Počas celého mariánskeho mesiaca máj sa budeme po ruženci modlievať Loretánske litánie.

Spovedať pred prvým piatkom budeme v pondelok až štvrtok od 17,30 h. a v piatok už od 17,00 h.

Problematická motivácia

„Postavme si mesto a vežu, ktorej vrchol bude siahať až do neba, spravme si tak pomník“ (Gn 11, 4). Ľudia, o ktorých Biblia píše v príbehu o stavbe veže, boli veriaci, nie ateisti. Boli to ľudia, ktorí nejakým spôsobom hľadali Boha - vieme, že tou vežou sa myslí pravdepodobne chrám, takzvaný zikkurat.

Dosiahnuť do neba je vlastne symbolicky vyjadrená túžba priblížiť sa k Bohu. Povieme si: Čo na tom môže byť zlé?

Paradox ich počínania spočíva predovšetkým v tom, že stavali chrám, aby oslávili svoje meno, „aby si urobili meno“. Jasnejšie sa to už nemohlo vyjadriť. Nestavali ho na slávu Božiu, ale na svoju slávu. A pokiaľ aj v Cirkvi hľadáme len vlastné zviditeľnenie a slávu, či už ako jednotlivci alebo ako spoločenstvo, výsledkom bude nakoniec babylonský zmätok. Podobnú perspektívu načrtáva apoštol Pavol, keď označuje bezbožnosť za koreň všetkého hriechu (porov. Rim 1, 18-32) a hovorí o tých, ktorí „hoci Boha poznali, neoslavovali ho ako Boha“ (Rim 1, 21).

Vojtěch Kodet O., Carm., ThD. „Učenie“

Sväté omše v týždni po 4. Veľkonočnej nedeli (B)

30.IV. pondelok *Missa tridentina*

18.00 *Za farníkov*

1. V. utorok

18.00 *Na poďakovanie Božskému Srdcu a Panne Márii za dožitých 80 rokov*

2.V. streda

18.00 *Za ě Štefana a Štefaniu Moravčických*

3.V. štvrtok - Prvý štvrtok

18.00 *Za ě Fridricha a Gizelu Ratajských*

4.V. piatok - Prvý piatok

18.00 *Za ě Antona a Apolóniu Ochabových*

5.V. sobota - Fatimská sobota

18.00 *Za ě Róberta Vavrničika, dcéru a rodičov – omša s nedel'nou platnosťou !!!*

Upratovanie kostola č.d. 52 - 75

6.V. 5. Veľkonočná nedeľa (B) – Prvá nečdeľa

08.00 *Za ě Štefana a Vilmu Slezákových, syna a nevesty*

Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

10.00 *Birmovka v Báhoni*

14.00 *Spoločný ruženec, po ňom výmena ružencových tajomstiev*

Liturgický kalendár

30.IV. pondelok sv. Pius V., pápež

1.V. utorok sv. Jozef, robotník

2.V. streda sv. Atanáz, biskup a učiteľ Cirkvi

3.V. štvrtok sv. Filip a Jakub, apoštolí - sviatok

4.V. piatok sv. Florián, mučeník

5.V. sobota sv. Gotthard, biskup

Postoj voči utrpeniu našich blízkych

Jednou z častých situácií, ktoré nás vedia zbaviť pokoja, sú ťažkosti našich blízkych. Utrpenie priateľa či dieťaťa sa nás niekedy dotýka a znepokojuje väčšími než naše vlastné. Samo osebe je to chvályhodné, nesmie nás to však doviesť do zúfalstva. Koľko prehnaných starostí spútava rodiny, keď niektorého člena stihne choroba, nezamestnanosť, depresia atd. Koľkí rodičia sa zožierajú kvôli problémom voľateľského z detí...

Pán nás však aj v takýchto prípadoch vyzýva nestrácať vnútorný pokoj zo všetkých tých dôvodov, ktoré sme uviedli na predchádzajúcich stranách. Naša bolesť môže byť oprávnená, musí však zostať pokojná. Pán nás predsa nemôže opustiť: „Či zabudne žena na svoje nemluvná a nemá zľutovania nad plodom svojho lona? Keby ona zabudla, ja nezabudnem na teba“ (Iz 49,15).

A predsa by sme radi nástojili na jednom: tak ako je dôležité správne rozlišovať medzi pravou a falošnou pokorou, medzi pravou a falošnou kajúcnosťou (čiže znepokojujúcimi výčtkami svedomia, ktoré nás ochromujú), rovnako dôležité je aj to, aby sme rozlišovali medzi tým, čo by sme *mohli nazvať pravým súcitom s bližným a čo falošným súcitom*.

Čím viac napredujeme v kresťanskom živote, tým väčšími rastie aj náš súcit s ľuďmi. Zatiaľ čo my sme od prírody necitliví a ľahostajní, svätcom vháňa utrpenie bratov a bieda sveta do očí slzy. Dôverný vzťah k Bohu urobil ich srdce „tekutým“, ako povedal farár z Arsu. Svätý Dominik trávil noci na modlitbách a so slzami úpenlivo prosil Pána: „Milosrdenstvo moje, čo bude s hriešnikmi?!“ A právom by sme spochybnili hodnotu duchovného života človeka, ktorá by sa neprejavovala rastúcim súcitom.

No hoci je súcit svätcov hlboký a ochotný okamžite sa ujať každej biedy a vyjsť jej všemožne v ústrety, vždy je tichý, pokojný a plný dôvery. Je plodom Ducha.

Náš vlastný súcit je naopak často vzrušený a plný nepokoja. Naše úsilie zasahovať do utrpenia druhého nie je vždy správne, niekedy vychádza skôr zo sebalásky ako zo skutočnej lásky. Myslíme si, že je odôvodnené úzkostlivo sa starať o niekoho, kto je v ťažkostiach, že je to znak našej lásky k tomuto človeku. To je však nesprávne. V tomto postoji sa často tají veľká láska k nám samým. Neznesieme utrpenie druhého, lebo sa bojíme, že spolu s ním budeme trpieť aj my. Aj nám totiž chýba viera v Boha.

Je prirodzené, že sa nás hlboko dotýka utrpenie niekoho, kto je nám drahý. Ale ak sa kvôli tomu trápime tak, že strácame pokoj, znamená to, že naša láska k nemu nie je ešte úplne duchovná, nie je ešte podobná Božej láske. Je ešte príliš ľudská a nepochybne sebecká - láska, ktorej chýba neochvejná dôvera v Boha.

Aby bol náš súcit s bližným skutočnou kresťanskou čnosťou, musí vychádzať z lásky (ktorá spočíva v tom, že chceme dobro človeka vo svetle Božom a v súlade s jeho úmyslami), a nie z obáv pred utrpením, zo strachu, že niečo stratíme. V skutočnosti náš postoj voči trpiacim v našom okolí je pričasto viac podmienený strachom ako založený na láske.

Jedno je isté: Boh všetkých našich blízkych miluje nekonečne viac a nekonečne dokonalejšie ako my. Želá si, aby sme dôverovali tejto láske a aby sme vedeli odovzdať do jeho rúk bytosti, ktoré sú nám drahé. Takto by sme im často pomohli oveľa účinnejšie.

Naši bratia a sestry, ktorí trpia, potrebujú mať okolo seba ľudí pokojných, plných dôvery a radosti, lebo takí im pomôžu oveľa účinnejšie ako ľudia plní starostí a úzkosti. Svojím falošným súcitom často smútok a rozháranosť len znásobujeme. Tak nemôžeme byť zdrojom pokoja a nádeje pre tých, čo trpia.

Rád by som uviedol konkrétny príklad, s ktorým som sa stretol prednedávnom. Ide o mladú ženu, ktorá veľmi trpí na istý druh depresie spojený s obavami a úzkosťami, čo jej často zabraňuje ísť samej do mesta. Hovoril som s jej utrúpenou mamičkou, ktorá v slzách prosila, aby sme sa modlili za jej uzdravenie. Často som sa stretol s podobnými prípadmi, keď človek prežívajúci nejakú skúšku znáša svoje utrpenie lepšie ako jeho okolie, ktoré sa znepokojuje a trápi.

Úplne rešpektujem pochopiteľnú bolesť tejto mamičky. A samozrejme sme sa modlili za jej dcéru. Keď som však trochu neskôr mal príležitosť hovoriť priamo s mladou ženou, s úžasom som zistil, že ona prežívala svoje utrpenie v pokoji. Hovorila mi: „Nedokážem sa modliť, ale ustavične opakujem Ježišovi slovo Žalmu 23: Ty si môj pastier, nič mi nechýba.“ Hovorila mi tiež, že vidí kladné ovocie svojej choroby, najmä na otcovi, ktorý bol voľakedy voči nej veľmi tvrdý, a teraz svoj postoj zmenil.

Ľudia niekedy hromadia modlitby za uzdravenie, ba aj za oslobodenie, či vyhľadávajú všetky možné i nemožné prostriedky, aby bol onen človek uzdravený, a pritom si vôbec neuvedomujú, že Boh jasne drží nad ním svoju ruku. Nehovorím, že by trpiacich nebolo treba sprevádzať vytrvalou modlitbou, že by nebolo treba prosiť o ich uzdravenie a robiť všetko po lekárskej i duchovnej stránke, aby sme to dosiahli. Isteže, je našou povinnosťou urobiť to. Avšak musí to byť v ovzduší pokoja a bezvýhradného odovzdania sa do Božích rúk.

Jacques Philippe „Hľadaj pokoj a zotrvaj v ňom“

A uveril on i celá jeho rodina

(Ján 4, 43 - 54)

Kráľovský úradník uveril dvakrát. Raz uveril slovám, že jeho syn žije, a druhýkrát uveril v Krista ako Božieho Syna. Sú to dve etapy viery.

V našom živote veľmi ťažko nastupujeme na tú prvú cestu, na ktorú vyzýva aj Kristus. Uveriť jeho slovám. Je to niekedy veľmi ťažké. Modlíme sa, prosíme, ale tiež chceme určitý Boží prejav.

Ježiš stále kritizuje takú malú vieru u ľudí. Veľmi malá je viera na tejto zemi. Človek sa často stotožňuje s tým, čo sa mu zdá, že je nemožné.

Viera však vedie človeka k tomu, aby prekročil práve túto ľudskú nemožnosť. V nás sa majú potvrdzovať slová: „Keby ste mali vieru ako horčičné zrnko a povedali by ste... stalo by sa.“

Tajomstvo zázraku a prosby o uskutočnenie je naozaj dramatickou výzvou na slobodné konanie. Človek môže slobodne meniť priebeh dejín i priebeh vlastného života. Ježiš ukazuje, že toto znamenie meniteľnosti sa uskutočňuje len cez vieru a modlitbu.

Stretnutie s Kristom dáva vždy nový život. Slovo, ktorému človek uverí, dáva nový rozmer uskutoční to, čo je neuskutočniteľné z ľudského pohľadu. Slovo je mocné.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Rozdelený plášť

Na ekumenickom stretnutí v južnom Francúzsku istý mladý muž rozprával:

„Počas poslednej vojny som ako malý chlapec žil v Belgicku. Môjho otca a matku zastrelili príslušníci SS. Zaumienil som si, že vrahov mojich rodičov budem po celý život nenávidieť. Teraz som prišiel sem lebo som dúfal, že tu stretnem francúzskych priateľov. Nevedel som, že tu budú aj Nemci, inak by som neprišiel. Lebo nemôžem zabudnúť. Nemôžem odpustiť. Nie, to nie je možné. To som si zaumienil od prvého dňa. Chcel som sa teda tváriť, akoby tu neboli.

Dnes ráno na omši pod gaštanmi bolo vedľa mňa voľné miesto. Prišiel Nemec a sadol si vedľa mňa. Viete, aká zima bola dnes ráno. Ja som mal plášť so sebou, Nemec nemal. Bolo zima, tak som prestrel plášť aj naňho, ale v duchu som si hovoril: Nie je to tvoj priateľ. Je to Nemec. Musíš ho nenávidieť. On, samozrejme, nič netušil a usmial sa na mňa.

Potom sme pri prijímaní stáli vedľa seba. Vtedy som si uvedomil: Kristus nezomrel iba za nás, ale aj za Nemcov. A pochopil som, že aj Nemci sú bratia a sestry vo viere. To je všetko, čo som vám chcel povedať.“

Magdaléne Richterová „Mozaika radosti II.“

Rok nad evanjeliom

Na tvoje slovo...

Peter a jeho spoločníci lovili celú noc, a nič neulovili. Ježiš vraví Petrovi: „Zatiahni na hlbinu a spustíte sieť na lov!“ Peter najprv úctivo namietal, potom povie: „Ale na tvoje slovo...“ (Lk 5,4-5) A neofutoval, že si dal povedať. Úlovok bol nad všetko očakávanie.

Viera nám hovorí, že Ježišovo slovo nie je nikdy ani povrchné, ani márne. Vždy má zmysel a je sväté. Kresťanský veriť znamená konať podľa Ježišovho slova v neochvejnej nádeji, že Ježišovo slovo sa ukáže ako čosi mocné, čo utvára život.

Ježiš navrhne, dá takmer príkaz: „Zatiahni a spustíte sieť!“ Vie, čo hovorí. A hovorí to preto, lebo chce niečo ukázať, niečím prekvapiť, čosi dosiahnuť. Vopred si stojí za slovom a postará sa, aby sa splnilo. Ak Peter povie, že sieť spustí, dožije sa zázraku. A ten zázrak bude aj ovocím jeho viery.

Viera je čosi božsko-ludské. Boh vyslovuje želanie a prísľub. Človek podľa toho žije. Nato Pán plní svoje slovo. Človek sa však musí zasadiť za Božie želanie a vôľu, i keby sa mu to podľa ľudských výpočtov nevidelo, i keby sa vystavil nebezpečenstvu, že utŕži pred ľuďmi posmech. Veď výsledok Božích prísľubov sa nedá ľudsky vypočítať. Naša istota spočíva v dôvere a nádeji v Božiu vernosť. Táto odvaha viery sa od človeka čaká. A vždy sa oplatí.

Nie každý náš čin vnuknutý vierou bude tak rýchlo potvrdený a odmenený, ako to bolo v Petrovom prípade. Peter bol prekvapený neobyčajne rýchlo, a ešte ako! Ak veríme a dôverujeme, ak plníme Božie slovo, každý z nás sa dočká prekvapenia, aj keď to nebude hneď. Prekvapenia patria k životu z viery. Veď vo viere vystupuje protiklad

medzi nemožným a možným, viditeľným a neviditeľným, medzi nedôverou rozumu a istotou Božej moci. Peter tento protiklad skúsil: „Celú noc sme sa namáhali, a nič sme nechytli.“ Akoby chcel povedať: Má zmysel ešte niečo skúšať, keď sme to spravili toľko ráz?

No Peter už má Ježiša rád, dôveruje mu, a preto prestáva špekulovať. Nijaké iné slovo by ho ako odborníka v rybolove nepresvedčilo, aby znova hodil sieť. Ježišovo slovo je však pre neho výnimkou. Peter ho počúvne nie preto, aby ho neurazil, ale preto, lebo je to Ježiš: „Na tvoje slovo spustím sieť.“

A výsledok? Peter sa priam zľakne toho, čo vidí. A zároveň sa zľakne sám seba. Blízko neho je niekto taký svätý, že Peter stratí všetku hrdosť. „Pane, odíď odo mňa, lebo som človek hriechy.“ Už keď spúšťal sieť, spúšťal ich v pokore, úcte a dôvere. No teraz sa cíti celkom premožený.

Ako verím ja? Dôverujem Ježišovi? Mám na to dosť pokory? A mám na to aj dosť lásky? Ak áno, Ježiš môže robiť cezo mňa zázraky.

Žasli nad jeho učením

Ježiš nekázal len pod holým nebom. Učil aj v synagógach. Boli to domy modlitby, kde sa každú sobotu zhromažďovali veriaci Izraeliti. Už asi tri storočia mali synagógy v živote Izraela prvoradé poslanie. Tradícia tvrdí, že vznikli v období vyhnanstva, keď nebolo možné ísť do jeruzalemského chrámu.

Za Ježišových čias iste nebolo izraelskej obce v Palestíne alebo mimo nej, ktorá by nebola mala takúto budovu. V Skutkoch apoštolov sa spomínajú židovské synagógy v najrozličnejších miestach a mestách Rímskej ríše - v Antiochii Pizidskej, v Ikonii, vo Filipách, v Solúne, v Aténach, v Korinte, v Damasku, dokonca viaceré na Cypre. Veriace židovské obce, roztrúsené po celej Rímskej ríši, si všade stavali synagógy. V Ríme ich bolo najmenej tridsať.

Ako vyzerala synagóga? V Kafarnaume bola jadrom sála veľká 24x18 metrov, striedmo vyzdobená mozaikami paliem a hviezd, v predsieni s nádržou na umývanie. Okolo nej bolo niekoľko miestností pre hostí a pre školu. Archeológovia objavili zrúcaniny nejednej takejto synagógy.

Evanjelium hovorí o Ježišovi: „Zišiel do galilejského mesta Kafarnaum. Po sobotách ich učil a oni žasli nad jeho učením...“ (Lk 4,31-32).

Jeho slovo, ako sa nám zachovalo, bolo jednoduché. Nijaké nadnesené rečníctvo, nič umelé. No tým bolo mocnejšie. Otriasalo ľuďmi. Vyrušovalo ich myseľ z falošnej istoty. Vyrušovalo ich srdce z falošného pokoja. Ježiš prebúdzaľ v ľuďoch potlačené otázky, nútil ich, aby premýšľali a hľadali. A najmä nútil každého zamýšľať sa osobne: Ako je to s mojim životom, ako je to so mnou?

„I žasli nad jeho učením, lebo ich učil ako ten, čo má moc, a nie ako zákonníci.“ (Mk 1, 22) Táto poznámka je veľmi významná. Tento jediný riadok evanjelia zobrazuje Ježiša v sile jeho slova účinnejšie než dlhý komentár. Na rozdiel od učiteľov, ktorí uvažujú nad textami a uvádzajú mnoho citátov a autorov, Ježiš hovorí jednoducho, priamo a zo srdca. Sám povie: „Hovorte áno - áno, nie - nie!“

Aj my často badáme rozdiel medzi prešpekulovanosťou slova, kázne či knihy a rýdzosťou živého slova viery - slova, ktoré oživuje Duch Svätý. Takýmto oživujúcim slovom zostáva navždy predovšetkým slovo evanjelia.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločnosť pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku